

Edinost

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petiti. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale domači oglašitvi itd. se računajo po pogobu.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglašje plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

„Edinost“
I haja enkrat na dan, razen nedelj in raznikov, ob 6. uri zvečer.
Naročnina znaša:
Za celo leto 24 kron
za pol leta 12 „
za četrt leta 6 „
za en mesec 2 kroni
Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.
Po tobakarnah v Trstu se prodajajo posamezne številke po 6 stotink (3 nvč.); izven Trsta pa po 8 stotink (4 nvč.)

Telefon št. 870.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcijska lista „Edinost“.

Natisnila tiskarna konsorcijska lista „Edinost“ v Trstu.

Kralj Humbert umorjen.

Brezbožna druhal, ki si domišlja, da je sreča človeštva v neomejeni svobodi, v odpravljenu vseh državnih spon, po razrušenju vsake avtoritete, te zveri v človeški podobi so si zopet izbrale, in, žal, tudi zadele svojo žrtev. Kralj italijanski, Humbert, je padel pod streli držnega zločinca Angela Bressija iz Prata. Ko se je sinoči ob polu ednajstih vračal v Monzi se slavnosti telovadcev, na kateri se je bil udeležil razdeljevanja nagrad, skočil je s strani, kjer je stala tribuna, zločinec ter sprožil proti kralju trikrat revolver ter ga smrtno zadel v prsi. Kočija je tekla kolikor mogoče hitro v kraljevo vilo, kjer je kmalu potem izdihnil dušo. Morilca so prijeli.

Koga bi globoko ne pretresla ta grozna vest? Pal je pod roko Italijana kralj, ki je bil blag človek, ki ni nikdar nikomur skrivil lasu, mož, ki je igral v politiki bolj pasivno vlogo, nekak pendant k drugi nedolžni žrtvi, ki je tudi padla pod roko Italijana — blagopokojni cesarici Elizabeti. Človeško srce se krči ob tej grozni vesti. V takih trenutkih pada ograja med narodi. Niti na to ne mislimo, da je bil pokojnik kralj. Vsa groza je provzročena po misli, da človek mori — človeka! Zato je pa gotovo v teh trenutkih ves svet, kjer le bijejo človeška srca, ki čutijo človeški, združen v iskrenem sožalju do nesrečnega kralja.

(Vse vesti o tem dogodku najdejo čitatelji med brzojavnimi poročili).

Kralj Humbert (Rajner Karol Emanuel Ivan Ferdinand Evgenij), sin Viktorja Emanuela II., se je rodil dne 14. marca 1844. leta v Turinu. Vojne leta 1859. se je udeležil kakor stotnik; leta 1866. se je odlikoval pri Villafranki kakor generalni lieutenant 16. divizije. O preosnovi italijanske vojske si je pridobil velikih zaslug. Po osvojitvi Rima je bil poveljnik tamošnje divizije, leta 1871. pa je postal generalni poveljnik rimskega voja. Prestol je zasedel dne 9. januarja 1878., dne 19. januarja istega leta je prisegel na ustavo, a 7. marca 1878. je otvoril parlament. Dne 17. novembra 1878. ga je napadel neki Pas-

sanantes. Temu atentatu so sledile v vsej deželi burne ovacije. Ko je Francija zasedla Tunis, je sklenil z Nemčijo in Avstrijo takozvano trozvezo, in sicer leta 1883. V svrhu zaključnja te zveze je po nasvetu Bismarckovem obiskal dne 27. oktobra 1881. Dunaj. Decembra meseca 1883. ga je obiskal v Rimu nemški prestolonaslednik, poznejši cesar Friderik III. O potresu v Casamiccioli leta 1883. in o koleri v Neapelju leta 1884. je pokazal toliko človekoljubnosti in neustrašenosti, da je mnogo pridobil na svoji priljubljenosti. Oktobra 1888. ga je obiskal v Rimu nemški cesar Viljem II. Maja meseca 1889. l. je kralj Humbert vrnil ta obisk v Berlinu. Spremljala sta ga na tem potovanju prestolonaslednik Viktor Emanuel, princ neapeljski, in takratni ministerski predsednik Crispi. Junija 1892. o priliki zaroke princezinje Margarete, najmlajše sestre cesarja Viljema II., kateri je bil kralj Humbert kum, je bil zopet v Berlinu in Potsdamu. Nemški cesar mu je vrnil obisk o priliki srebrne poroke aprila meseca 1893.

Kar se tiče kralja Humberta kakor politika, bil je sprva velik prijatelj Francozov, po vzetju Tunisa se je to spremenilo. Ves čas je bil zvest ustavi, na katero je bil prisegel.

Poročen je bil od 22. aprila 1868. s svojo sestričino Margareto Marijo Terezijo (roj. 20. novembra 1851.) hčerjo svojega strica Ferdinanda, vojvode genueškega. Edini sin Viktor Emanuel se mu je rodil 11. novembra 1869.

Tajnikovo poročilo moške podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu.

Minole sobote je bil občni zbor moške podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu. Za danes prinašamo le velezanimivo poročilo, ki je sestavljen podružnični tajnik, veleč. g. Ante Stemberger. To poročilo mora zanimati najširšo slovensko javnost, kajti v njem se nam odsvita vsa šolska — mizereja tržaških Slovencev. Zato je podajemo doslovno. Poročilo se glasi:

Velečenjena gospoda!

Slavni občni zbor!

Podutisom nesoglasja mej glavnim družbinim vodstvom in našo podružnico so bili na izrednem obnem zboru dne 13. maja 1899. izvoljeni v podruž. odbor: predsednikom: dr. Josip Abram in

odborniki: prof. dr. Glaser Karol, Anton Kolar, Luka Saražin, Simon Skrinjar in Anton Stemberger.

Imenovani odbor se je konstituiral v svoji seji dne 27. maja 1899 tako-le:

1. Predsednik: dr. Josip Abram. 2. Predsednikov namestnik: dr. K. Glaser. 3. Tajnik: Anton Stemberger. Tajnikov namestnik: Anton Kolar. 5. Blagajnik: Simon Skrinjar. 6. Blagajnikov namestnik: Luka Saražin.

Posvetovanj je bilo mej letom 8 in sicer v sejah dne 27. maja, 12. jun., 7. sept. in 13. okt. 1899 — in 10. jan., 14. febr., 26. apr., 14. jul. 1900.

Odbor si je postavil načelo: skrbeti vsestransko za obstanek in napredek družbine šole pri sv. Jakobu v Trstu.

Pogoj vsakemu vspevanju je sloga in mir. Da se vrtna zaupanje in soglasje mej glavnim družbinim vodstvom in mej odborom naše podružnice, smo smatrali neobhodno potrebnim, da se definitivno določi delokrog načelnitva tuk. podružnice in pa, da se šola pri sv. Jakobu stavi na stališče, da bi zadovoljevala vsaj najnujnejšim šolskim potrebam.

Radi tega smo zahtevali od glavnega družb. vodstva v Ljubljani:

1. Odboru naše podružnice naj se glede na šolo pri sv. Jakobu v administrativnih in personalnih stvareh dajo pravice krajnega šolskega sveta.

2. Šola pri sv. Jakobu naj se poviša v 5 razredno deško in 5 razredno deklško. (Prej je bila 4 razredna deška in 3 razredna deklška.)

3. Da se vdobi potrebne prostore, naj se dozida na sedanjem poslopji še drugo nadstropje.

Pripomniti moramo, da je tudi tržaški magistrat komisijonelno pregledal naše šolsko poslopje ter na istem našel (opravičenih) nedostatkov, ter je zahteval kakor šolska oblast znatnih popravkov.

Glavno družbino vodstvo je priznalo pravičnost naših zahtev ter je istim vsestransko ugodilo. Potrebne načrte za dozidanje je izdelal vrli rodoljub g. Svetko Martelane.

Dovolite mi, da ne govorim več o daljnem poslovanji naše podružnice z glavnim vodstvom, ampak, da se omejim samo na končne uspehe našega dolgega in mučnega obravnavanja. In ti so:

1. Glavno družbino vodstvo je brez znanja podružničnega odbora ime-

zapisala v teh žalostnih slučajih! Zgodi se božja volja!

Vsi žalostni pozdravljamo vse domače in prosimo, da bi nam vendar kmalu pomagali nazaj v slovensko domovino. Tudi Vas, spoštovani gospod, vsi najsrčneje pozdravljamo in Vas zahvaljujemo za lepo tolažilno pismo, posebno še jaz Vaša žalostna Zinka Premrlova.

Naši beguni so bili na faciendi grofa de los Campos samo na počitku in vsled smrti le neradovoljni gostje.

Conto de la Maria je imel v državi Sao Paulo širna posestva, mnogo faciend, delavcev, najemnikov in sužnjev, pa najbrž tudi mnogo dolgov; zakaj navzlic svoji resnični dobrosočnosti je plačeval delo le slabo.

Istran Rado ga je opozoril na priseljene Slovence in njihovo vstrajnost in trpežnost za delo, in grof jih je res cenil mimo vseh družih, seveda s častno izjemo domačinov Braziljanec, ki v resnici niso za nikako delo. Vendar so morali izseljenci delati malo več nego za uborno hrano.

— Sto let si tukaj ne prislužim toliko, da bi mogel v Evropo, je godrnjal Gregor

novalo sedanjega voditelja-učitelja na družbini deški šoli.

2. Določilo je, da se družbino šolsko poslopje ne dozida.

3. Vsled tega odpadeta tudi oba 5. razreda na družbini šoli.

Doseglo se je samo to, da se je razširila deklška šola iz trirazrednice na štirirazrednico.

Ker so naše šolske deklice pokazale mnogo nadarjenosti v ženskih ročnih delih, jelo se je misliti na to, da se osnuje nadaljevalni in obrtni tečaj za dorasle boljše deklice. Obe tržaški podružnici, možka in ženska, sti imeli v ta namen dne 6. jul. 1899 skupno sejo, na kateri se je določilo, da prevzame odbor moške podružnice urejenje šolskega tečaja, ženska podružnica se je pa zavezala, da preskrbi dovolj dela za naše deklice. Delo moške podružnice je izvrševal podružnični tajnik, vse drugo so pa morale končno prevzeti slovenske misijonarice, č. šolske sestre, učiteljice na deklški šoli.

Brez vsake podpore, brez prostorov, po kotih šolskega poslopja so se izvrševala dela, ki so na diko naši šoli. Ona krasna zastava »bratovščine sv. Cirila in Metoda« je letošnje delo naše šole.

Akoprem so razmere v šoli radi pretesnih prostorov skrajno neugodne, vendar je napredek v šoli dober. Naša šola uživa v Trstu jako dober glas. Iz deške 4-razredne šole vstopilo je nekoliko dečkov v tukajšnji c. kr. gimnazij, eden je šel na c. kr. hrvatski gimnazij v Pazin. Vsi so dobro napredovali. Deklška šola je pokazala tudi s svojo razstavo ženskih ročnih del in s svojimi veselici, da stoji na vrhuncu.

Pohajalo je našo družbino šolo na a) deški šoli:

I. razred	54 dečkov
II. »	70 »
III. »	53 »
IV. »	57 »
vкуп 234 dečkov	

b) na deklški šoli:

I. razred	82 deklie
II. »	58 »
III. »	43 »
IV. »	47 »
vкуп 230 deklie	

Na obeh šolah torej 464 otrok.

Omenjati moramo, da so šolski prostori tudi za te otroke pretesni, ter da se jih mnogo ni moglo sprejeti v šolo. Tudi je šolska oblast ukazala, da se jih mora mnogo odstraniti.

in skomizgal z rameni, Rado ga je pa poslušal.

— Imaš odraslo hčer, Gropa. Zinko lahko daš služiti, sem ti rekel že večkrat, kakor služi že ena in služi novce: potem se kmalu popelješ domov, če te tako veseli; mene ne. Tukaj plačujejo ženskam v službah dobro, prav dobro.

— Pa misliš, da bi mene otroški žulji spravili v domovino, a jaz sem jim obetal tukaj srečo; tega ne Rado, me je sram.

— Če nečeš, seveda, ti ne morem pomagati. Hčere imaš lepe, lahko jih daš služiti h gospodarjem, kjer bodo res srečne. Tudi tebi lahko pomagajo, da se bogat vrneš domov.

— Če prodam otroke!

— Ba—a—a! Kdo ti je to zatrobil? Še tega ne veš, da tukaj plača ženin nevestnemu očetu doto. Seveda ne veš; tako je!

Gregor je neverjetno majal z glavo.

Natlačila sta kratki pipi, pocedila iz kupie smrdeče žganje, obrisala brke in usta z dlanjo in se ločila v nesporazumljenju.

Še tisti večer je oče vse povedal Zinki in pristavil:

— Ko bi prišli mi domov, pa bi pomagali tebi in Ivanki; le toliko časa bi po-

PODLISTEK

Zinka Braziljanka.

Povest. Spisal Ivo Trošt.

Rado se je vrnil.

— Mir in pokoj tvoji duši! Večna luč naj ti sveti! Bog ti bodi milostljiv, Ivana! Z Bogom! Moli—te o—tro—otro—čiči—so se poslovili moj oče, mi pa v jok.

Desko so spustili na vrveh v jamo. O, zakaj niso tudi mene zagrebli z mamico! Sklonila sem se na rob groba, sestrice okolu mene, oče so se obrnili strani.

Mimo nas in črez nas so vrgli pogrebei nekaj grud zemlje na mrliča; jaz nisem vrgla nobene, ker ni bilo krste. Pa drugi se niso zmenili za to.

Ko sem se zavedla, je bila temna noč in jaz s sestrkami še ob grobu. Začele smo glasno moliti rožni venec, kakor so nas naučili rajnea mati.

Nad nami so se utrinjali milijoni zvezd milo in jasno, in mislila sem, da smo resnično doma na pokopališču.

Pozno in opotekaje smo se vračale v barako, kjer je bilo vse prazno, pusto, mrtvo; le v oddaljenem kotu na kupu slame sta

Rado in moj oče pila žganje. Oba sta bila že jako gostobesedna in se prav malo menila za našo molitev in naš jok. Sodim, da sta morala že nekaj časa preganjati skrb in žalost s pijačo.

Ponujala sta jo tudi meni, pa nisem marala.

Za naslednji dan je bil določen odhod na faciendi grofa de la Maria. Oče in Rado nista šla nič spat; zato smo odrinili prav zgodaj.

Hodili in vozili smo se dva dni po neznanih krajih.

Ko bi mi zdaj rekel kdo, naj mu pokazem grob pokojne mamice, pa ga več ne najdem. Srce me boli, ker nisem zasadila vrh gomile vsaj lesenega križca. Po morda — Bog varuj! — Pravijo, da včasih tudi hi-jene in šakali praznujejo na grobeh.

Bog daj moji ljubi mamici luč nebeško in večni mir in pokoj.

Prosim Vas, gospod učitelj, recite stricu Francetu in stricu Tonetu, da sem sedaj še vsa zmešana in da jima bom kmalu pisala, ko se ustanovimo na novem bivališču.

Tudi moje učenje v braziljanščini je sedaj zaostalo, koliko zanimivih besed bi bila

Za prihodnje šolsko leto so nam v tem oziru zopet žalostnejši izgledi.

V sedanje šolske prostore ne bomo mogli spraviti niti dosedanjih otrok!

To so odnosi na naši družbeni šoli.

Ko so se pred nedolгими leti ustanavljale magistratne šole pri sv. Jakobu in drugod ob periferiji mesta, je prišlo v seji mestnega zbora na obravnavanje vprašanje, v koliko naj se dovoli slovenščina v mestnih šolah. Proti temu vzdignil se je mestni odbornik okoličan in zahteval izključno italijanščino v tržaške šole. Sami pristni Italijani so se zgražali nad takim predlogom. Ali večina ga je sprejela in od takrat ne moremo priti do slovenske šole v Trstu. Lahko rečemo, da v šole pri sv. Jakobu, via Kandler, Ferriera in Belvedere prihaja nad 2/3 slovenskih otrok. Mnogi ne znajo niti besedice laški, ko vstopijo v šolo. Žalostno je, da se tudi krščanski nauk poučuje izključno italijanski. To je vzrok, da ne napredujemo. Ali pa nazadujemo?

Slavni škof Slomšek je rekel, da slovenska stvar na ptuji njivi napreduje po polzevo, na domači pa po orlovo. In to vidimo izlasti v Trstu. Vse nasprotno delovanje nas ni zatrla. Mi stojimo še vedno, čili, zdravi in jaki, sposobni, da nosimo orlove perutnice. In ko jih vdobimo te orlove perutnice — naše narodne slovenske šole — vzdignemo se v Trstu do vrhunca, katerega nam je zapisala Previdnost božjo v zgodovini narodov.

Iz ozira na prostore v šolskem poslopju smo prišli v skrajne zadrege. V gotovosti, da bo družbino vodstvo držalo svoj sklep ter da dozida drugo nadstropje na družbinem šolskem poslopju, smo stisnili letos do nedopustne skrajnosti stanovanje č. št. 4. šolskih sester. Iz prejšnjega njihovega stanovanja smo vzeli eno sobo in napravili 4. dekliški razred. S tem smo vzeli č. št. 4. šolskim sestram najlepšo njihovo sobo ter poleg tega njihovo osebje pomnožili še z eno sestro-učiteljico za novi 4. razred. Pomagali smo si tem, da smo v podstrešju, nad stanovanjem šolskega sluga, kjer je prej bivala ena učiteljica deske šole, nastanili 4 č. št. sestre-učiteljice. To smo hoteli storiti provizorno, ker oni prostor je proti vsem zahtevam dostojnosti in higijene.

Naloga bodočega podružnega odbora mora biti, z železno doslednostjo izvršiti dozidanje drugega nadstropja na družbinem šolskem poslopju in tako odstraniti vse nedostanke. Na sproti glavnemu vodstvu v Ljubljani pa, ker isto ne drži svojih lastnih sklepov ter tukajšnji podružnični odbor popolnoma prezira potrebno bo nastopiti odločnejše poti!

TRST, 30. julija 1900.

Slovinci! Vabimo Vas k XV. veliki skupščini družbe sv. Cirila in Metoda, ki bo v sredo dne 1. avgusta t. l. v Radovljici. — Začetek božji službi ob 9 uri; začetek zborovanja v salonu Hudovalnikove restavracije ob polu 11. uri. — Po zborovanju ob 12. uri bo skupni obed, za kateri naj se udeleženci do 29. julija t. l. zglase pri odboru podružnice sv. Cirila in Metoda v Radovljici. Kuvert brez vina stane 1 gld. 50 kr. — Ob 2. uri popoldne izlet v Poljce.

trpeli še tukaj. Zdaj sem za delo sam. Kaj pa odleže moje delo? — Stric France in Tone bi dala, tudi teta Reza bi priložila. In kar bi vidve z Ivanko zaslužili, pa bi se jaz s temi-le prepeljal čez lužo.

— Oče, teta nas ne mara, saj veste; strica ni dala morda kaj malega, pa sama nimata mnoga. Če bi kaj hotela pomagati, pogrezneta se sama v dolgove.

— Pa teta se vendar ne pogrezne.

— Če ni že vsega zapisala svojem možu; morda tudi tisti škedenj.

Gregor se je počesal za ušesi: Potem ne pridemo nikdar več domov.

Jokaje je odgovorila Zinka:

— Če bi zaslužili več in delali, kakor ste govorili doma, da bomo.

— Kaj da bi šli v gozdove iskat nove domovine?

— Tako ste obetali doma, oče.

— Mhm! Matere ni več, Ivanka je tam daleč v mestu, a jaz sam, s čim naj vas preživljam v gozdu, dokler nas vseh ne požre zverina?

Zinka je umolknila: oče je govoril prav in Rado je svetoval prav. Druge poti ni v domovino. (Pride še.)

Politični pregled.

TRST, 30. julija 1900.

Kje živimo?! V sobotni številki že smo priobčili brzojavko, ki je naznanjala, da je sestanek hrvatskih in slovenskih abiturijentov razpuščen in da so prepovedane vse slavnosti. Prejemši to brzojavko smo osupnili. Vedeli smo sicer, kakor ve ves svet, da politični odnosi v eri »reda i rada« niso baš taki, ki bi odgovarjali nazorom o resnično svobodni državi; vedeli smo po skušnjah povodom volitev — ko so orožniki tirali kandidante, akademično izobražene ljudi in ugledne može, preko mej volilnih okrajev, kjer so hoteli kandidirati, da je na Hrvatskem v tej eri umevanje o politični svobodi jako jako — zastarelo; ali, kar se je dogodilo sedaj z abiturijenti, nas je vendar osupnilo.

No, ugihaajoči o motivih, ki so dovedli zastopnika mestne oblasti, da je razgnal sestanek, smo si vendar mislili, da je prišlo do tega, ker so se morda mladi gospodiči, komaj odrasli srednjim šolam, polni ognja in idejalnega naziranja o svetu, dali v svojih govorih malce predaleč zavesti in da so se preobčutno zadeli ob najobčutljivejšo stran čuvarjev »reda i rada«. Ali tudi če bi bilo res tako, si vendar nismo mogli tolmačiti odredbe, ki je mladeničem prepovedala sploh vsako nedolžno veselje. To se nam je videlo naravnost kruto.

Ali postopanje oblasti je bilo še huje, kakor posnemamo iz zagrebških listov. Bilo je jednostavno neverjetno: mi vsaj bi bili mislili, da je kaj takega, nemožno izključeno v sedanji dobi, ob koncu XIX. veka.

Že ko je na sestanku hrvatski abiturijent Matič govoril o skupnosti hrvatskega in slovenskega jezika in o prijateljstvu med Hrvatini in Slovenci, je postajal zastopnik mestne oblasti nervozen. Potem je imel Slovenec Vodušek govoriti o istem predmetu. No, ni ga bilo v dvorani v isti hip. Zato je dobil besedo hrvatski abiturijent Vimpušek, ki je utemeljeval resolucijo, da bi se Slovencem in Hrvatim priznavali izpiti, položeni na zagrebškem vseučilišču. — Slovenski abiturijent Egon Staré je govoril o potrebi slovenske univerze. Mejt tem je došel v dvorano že omenjeni slov. abiturijent Žiga Vodušek, in predsednik mu je dal besedo, da izusti svoj namenjeni govor o slovensko-hrvatski vzajemnosti. Zastopnik oblasti pa je izjavil, da ne dovoli več govoriti o tej točki. Med predsednikom shoda in zastopnikom oblasti je prišlo do kontroverze in zborovalci so viharno protestirali proti takemu postopanju, sklicuj se na to, da je oblast sama odobrila dnevni red!! A odgovor zastopnika oblasti je bil ta, da je razpustil shod.

Zborovalci so šli potem korporativno k mestnemu županu, da se pritožijo proti postopanju zastopnika oblasti. Sedaj pa čujte kakov je bil odgovor župana, kakor posnemamo po »Hrvatski domovini«! Župan je vsprejel trojico odposlancev, katerim je izjavil: da odobruje, kar je storil redarstveni organ in je do dal hkratu, da zabranjuje tudi komers in ljudsko veselico in da morajo vsi tujei do jutra zapustiti Zagreb in to ne le slovenski abiturijenti, ampak tudi hrvatski!!

Kaj pravite, ali ni to grozno! Kaj takega pač ni mogoče kje drugje, nego edino le kjer veljajo zakoni madjarskega viteztva in — liberalizma! To ni več samo kratenje politične slobode in pravice združevanja, to je marveč gazenje tudi vsake osebne slobode, ako se z nedolžnimi mladeniči postopa tako, kakor da so oblasti v Zagrebu od vseh možnih policijskih direktij dobile obvestil in fotografij iz albumov zločincev, iz katerih je posneti, da so prišli v Zagreb sami nevarni subjekti in tolovaji.

Nam se smili ta ubogi narod hrvatski, ki se mora danes stranovati pred vsem civilizovanim svetom!! Mi si ne moremo misliti drugače, nego da danes sveta jeza lomi dušo vsacega poštenega in zavednega Hrvata. Ta dogodek razširja žalostno luč, v kateri se kažejo žalostni politični odnosi na Hrvatskem! Zistem, ki se opira na tako nasilje in ki je ustvaril take odnose, je že zdrel za koso in narod, v katerem ne bi nastal orkan ogorčenja v očigled takemu gaženju zakona najprimitivnejše slobode in obzirnosti do gostov, takov narod ne bi kazal, da je vreden — boljšega vladnega zistema.

Radi imenovanja višega državnega pravdnika v Gradcu je zavladalo v slovenski javnosti splošno ogorčenje. Vsaj ob tem vprašanju so padle vse ograje

med strankami na Slovenskem in vse slovensko novinstvo se je združilo v skupen protest. Zadnjič smo navajali izvajanja »Slovenskega Naroda«, danes pa naj podamo izvadek iz članka »Slovenčevoga«, ki istotako energično obsoja tiste »centifolia birocratie« od katerih je došlo že toliko zla v naši državi in ki so v prvi vrsti krive na krizi, pod katero se zvija država.

»Slovenec« piše:

»Razpali parlamentarizem, negotovost političnega položaja, vedne ministerske premembe in vsa naša »mizerija« so žalostne posledice starih »cofov« iz dobe dvornih pisaren in gubernijev. Nemški centralizem in birokracija sta dvojčka, ki jašeta vedno starega »šimlja«. To mršavo kljuse se redi od birokratskega prahu in vzduha... Molčali smo, da bi se nam ne očitala indiskretnost. A danes je »fait accompli« in naša častniarska dolžnost je, da damo duška javni nevolji«.

V zaključku pa piše:

»Za danes opozorimo na znano okrožnico z dne 20. prosinca t. l. V tej okrožnici opozarja ministerski predsednik vsa oblastva na zakon ter jim zabičuje, da »jih morajo voditi le stvarni razlogi in oziri na blagor prebivalstva« in da noben uradnik v svojih opravilih ne sme kazati svojega političnega mišljenja«.

K zaroki kralja Aleksandra. »Information« je dobila iz Belegrada doslovno besedilo nagovora kralja Aleksandra do častnikov beligradske garnizije, katere je bil isti pozval k sebi. Ta nagovor se je glasil: Moji gospodje častniki! Znan vam je proglaš, s katerim sem srbskemu narodu naznanil svojo zaroko. Čujem, da jih je med vami mnogo, ki ne odobrujejo tega koraka mojega; mnogi bi hoteli vedeti tozadevno menenje mojega očeta, in kakor čujem slednjič, se širijo govorice, da nisem popolnoma zdrav. Iz tega vzroka sem vas danes pozval k sebi, da vam povem nastopno: Vi vsi veste dobro, da so dosedaj vsi moji koraki veljali blaginji in napredku Srbije. Jaz vam morem izjaviti odkrito, da sem se tudi za to ženitev, voden le od tega načela, odločil, kajti moje neomajljivo prepričanje to, da bom svojim svetim vladarskim dolžnostim zadoščal le tedaj, ako si ustanovim svoje domače srečno ognjišče. Po vsej pravici pričakujem od vas, da me boste umeli gledati moje ženitve. Kakor sem rekel že poprej, čujem, da živahno poizvedujejo o tem, kakoj moj oče sodi o moji zaroki. V tem pogledu vam hočem izjaviti toliko, da sem jaz glavni dinastije Orenovičev. Meni v prvi vrsti gre pravo in dolžnost, da skrbim za usodo in bodočnost dinastije. Meneje mojega očeta o moji ženitvi je torej postranska stvar in brez vsacega pomena. Glavna stvar je, kako jaz sodim o tem, ne pa moj oče. Moj oče ni ni odgovarjal mojim željam; po pravici sem ga torej odstavil od mesta vrhnega poveljnika aktivne vojske, in dokler živim jaz, se isti nikdar več ne povrne v Srbijo. Kar se končno tiče mojega zdravlja, sem, kakor vidite, hvala Bogu, popolnoma zdrav in je povsem odveč vsaka nedobrodošla skrb za moje zdravje, pa prišla od katere koli strani. Apeliram torej, da vas, kakor mož časti in častnikov, da imate vedno pred očmi svoj izvršeni poklic in storjeno prisego in da vestno vršite svoje dolžnosti. Sporočite ta moj pozdrav tudi moji zvesti vojski. Z bogom!

Tržaške vesti.

Procesija sv. Jakoba. To pot so se pa alijanci zakristija »Piccolo« temeljito izjalovili vsi računi. Vse grožnje, vse laži, vse mahinacije in perfidije niso vspele to pot: procesija in odločnost slovenskih vernikov sta izvojevali popolno zmago. Veliko popolneje in sijajno, nego so pričakovali oni in — mi! Danes gotovo obžaljuje gori omenjena alijanca, da je začela to kampanjo proti zastavi bratovščine sv. Cirila in Metoda, kajti ne le da ni dosegla stavljenega si namena, ampak je dosegla ravno nasprotno: pripomogla je do toli sijajne manifestacije slovenskega življa v župniji sv. Jakoba, kakor je še nismo videli nikdar.

A predno govorimo dalje, naj podamo tu nekoliko zgodovine te procesije. Prvotno je bila to procesija sv. Rešnjega Telesa, kakor je pri sv. Ivanu za god sv. Ivana, v Barokovljah za god sv. Jerneja, v Rojanu za god sv. Mohora. Župnik Mosè pa, ki je hotel vse preustrojiti po italijanskem kopitu, je odpravil procesijo sv. Rešnjega Telesa, ki se je običajno vršila zjutraj in je uvel italijan-

ske procesijo z relikvijami sv. Jakoba, ki se vrši proti večeru. Od tedaj je prihajalo na procesijo, vrelo Italijanov pobožnih in — brezverskih in krivonosih! Kolika je pobožnost teh »pobožnih« priča pač dejstvo, da so ali hodili v procesiji ali zijali vanjo s klobuki na glavi. Sosebno lani je bila prava italijanska demonstracija v velikem stilu.

Zdaj je menda pojasnjeno, zakaj se je letos celó mestni svet toliko brigal za procesijo pri sv. Jakobu, veliko več nego za veliko procesijo sv. Tešnjega Telesa.

Letos se je stvar temeljito zasukala: letos smo videli na procesiji one, ki so resnični verniki, župljani cerkve sv. Jakoba, letošnja procesija se je razvila v sijajen dokaz, da je bil značaj procesije v minolih letih le velika laž, sad politične agitacije. Letos je nastopilo naše ljudstvo z vso energijo in je tako odločno reklamiralo svoje pravo, da je kakor da bi ga vihar odnesel, zginit tisti italijanski značaj!

Kmalo po peti uri so se jele zbirati cele trume okolo cerkve sv. Jakoba in kmalu je bilo vse črno ljudij. In sami naši pošteti slovenski obrazi, možje in žene žuljavih rok a poštenega, zlatega slovenskega srca! Le tu pa tam si videl kakov grdogled obraz, ki je švigal pogleda okolo sebe kakor strele. Prav s prvega si pač videl tu pa tam kako skupinico, ki se je morda nadejala, da bi se dalo kaj izzivati, ali kmalo so videli, da ne bi bilo varno, in zato so večinoma odšli. A kar jih je ostalo, so se omejevali na kisle obraze in grde poglede.

Proti 6. uri se je začel vojaški boben in kmalu smo videli, kako se bližati dve stotnji vojakov, ki ste se nastanili na griču pred policijskim komisarijatom. Doli okoli cerkve in po vseh ulicah je kar mrgolelo redarjev v uniformi in v civilni obleki.

Gneča je postajala večja in večja in kmalu si se komaj mogel gibati na ogromnem prostoru. Po sodbi ljudij je bilo v cerkvi in izven cerkve nagromadenih do 15.000 ljudij. Proti 6. uri je začelo zvonjenje in, glej, skoro se je kakor prva pokazala na velikih cerkvenih vratih zastava sv. Jakoba in neposredno za njo — divna zastava bratovščine sv. Cirila in Metoda! Ta moment se ne da opisati: vse je obmolnilo, zavlada je svečanostna tišina, nekaj kakor sv. strah je prešinjal vseh in tisoč in tisoč oči je v svetem navdušenju obračalo pogled v znak bratov slovenskih! Kakor da je v tem hipu vse objela njiju velika in večna ideja: zdelo se ti je, kakor da čuješ, kako vsklikajo srečno, znak ideje — spasiltelee pobožnemu rodu slovenskemu! Bil je to svečan moment, čegar veličastnemu utisu se ni mogel odtegniti nikdo!

Procesija se je razvrščala. Pri zastavi sv. Jakoba, ki je bila na čelu, so šli le nositelji. Potem pa, za zastavo sv. Cirila in Metoda, neštete, nepregledne vrste: to ni bilo ni konca ne kraja. Da bo imel čitatelj vsaj nekoliko pojma, naj povemo, da je sprevod, ki se je razvrstil za zastavo sv. Cirila in Metoda, zavzel vso pot, ki je bila sploh namenjena za procesijo, tako, da se nadaljnja procesija niti razviti ni mogla. Cerkovniki in nositelji drugih zastav in križev niso vedeli, kam bi se dejali, ker niso imeli — skoro nikogar za seboj. Tu pa tam se je katera zastava hotela uvrstiti v sprevod udinj bratovščine sv. Cirila in Metoda, ali le-te so bile trdo sklenjene, da jim ni bilo možno in so se morali pomikati ob straneh.

Da ste videli vse te ljudi, kako jim je samozavest sijala z obraza, kako jim je izražalo lice, kar so čutili v srcu: zmagali smo, danes je prvokrat, ko so naš znak vije po tržaški ulici. In zastavonoša, poštenjak, starina Hrovatin, kako blažen, kako srečen je bil! Ker, kakor rečeno, se vsa procesija niti razviti ni mogla, je bilo na tisoče in tisoče ljudi, ki so gledali ta veličastveno-pobožni prizor.

Pobožni očetje Salezijanci so storili kakor so zažugali v svojem laškem fanatizmu: ostali so doma s »svojimi otročiči« in svojo godbo. Nič ni škodilo, je pa vojaška godba poveljevala slavnost. Nenavzočnost Salezijancev je le kričala njim samim v nečast, da je duhovnikov, ki bi iz narodnega fanatizma hoteli škoditi slavnosti v čast božjo. Vse se je izvršilo v najlepšem redu in brez najmanje neveselosti. Ni redarji, ni vojniki niso imeli najmanjšega posla. Utihnite sedaj vi klevetniki našega ljudstva in utihnite tudi vi, ki hočete zatajiti našo ekzistenco. Vašim lažem je izpodbito dno in na večeršnjem slavu se je z

elementarno silo pojavila — resnica. To nas navdaja s ponosom in to nam kliče: veruj, tržaški Slovenec, v svojo prihodnost! Kakor je včeraj zmagala resnica v župniji sv. Jakoba, tako mora zmagati na vsej črti. Zato bo skrbelo naše ljudstvo. Ono bo odslej trdnim korakom stremilo za svojim božjim in človeškim pravom. V tem stremljenju se ne bo dajalo več ovirati po nikakih ozirih: ni pro bono pacis, ni per motiva di prudenza.

Duh svetih bratov Cirila in Metoda plavaj nad nami! Ostati hočemo zvesti njiju veri, luči, resnici, ki sta jo širila med našimi davnimi predniki! A tudi njiju ljubezen in zvestoba do slovenskega roda in jezika nam bo v sijajen izgled sedaj in za vedno!

Objava. Ker je pričakovati, da se v drugi polovici meseca avgusta t. l. — povodom v tem času vršili se selitev — mnogo telefonskih naročniških postaj premesti, se vabijo g. naročniki, da dotične zahteve še pred 15. avgustom t. l. javijo e. kr. poštne in brzojavne ravnateljstvu, da se potem telefonske postaje lahko prenesejo pravečasno in brez ovir.

Od e. kr. poštne in brzojavne ravnateljstva.

Kako se postopa o odmerjanju dohodnine! Prejeli smo in objavljamo:

Davčna uprava je tudi letos začela razpošiljati po okolici plačilne naloge za osebno dohodnino za leto 1899. in sicer tudi takim osebam, ki niso napravile nikake napovedi, ker njih letni dohodki ne dosežajo zakonito določene svote za obdačenje. Takim ljudem enostavno upišejo dohodek od 1220 kron ali kaj več na leto; ter na podlagi tega se fabricirajo dotični plačilni nalogi. Ako človek pravočasno ne plača ali se ne pritoži, so stroški vsaki dan večji in davčni eksekutor je hitro na vratih, da ti zabeleži razne predmete, da ji potem da odnesti in prodati. Če se pa kdo pritoži šele po določenem času, se mu posmehujejo in svetujejo, naj le plača, ker druge pomoči ni več proti pravomočnemu plačilnemu nalogu. Tako se godi kmetu, če ima morda dva jalova repa v blevu, pa ga že smatrajo za posestnika, ki ima gorinavedeni dohodek iz prodaje mleka, da si ga morda niti za svojo družino nima, — to se godi rokodelcu kamnoseku ali klesarju, ki je morda v letu delal le 6 ali 8 mesecev; to se godi takim, ki so sami potrebni podpore, ker so že ostareli in nezmožni za vsako delo in zaslužek!!

Rad bi vedel, na podlagi česa in katerih informacij dobiva gospoda na e. kr. davčni upravi zneske od 1220 K. in več dohodkov na leto. Ako bi dohodki dosegali le polovico te svote, bi se človek ne branil plačati! Ne enkrat, ampak še dvakrat toliko bi rad plačal, če bi mi gospodje zagotovili goriznačeni dohodek, kajti pri takih dohodkih bi me ne skrbelo, kje dobim po zimi za živež, obleko in druge potrebe družini. Ker pa tega nikjer ni, si mislim, da so gospodje izurjeni le v seštevjanju dohodkov, a ne tudi v odštevanju stroškov: kajti, če bi upoštevali tudi le poslednje, bi ne nahajali takih problematičnih dohodkov za obdačenje, ki se meni zdijo brez vsake podlage.

Opominjam torej sorodjake, da se proti takim plačilnim nalogom pravočasno pritožijo in se nadejam, da bo višja e. kr. finančna oblast take pritožbe uvaževala kakor utemeljene!

Električna železnica. Na progi e. Barkovlje so že dlje časa poskušali vožnje na novem električnem tramwayu. Včeraj se je vozil privrkat električni motor tudi po ostalem mestu, in sicer do Škednja.

Zapiranje javnih lokalov. Od dne 28. avgusta naprej bodo v Trstu zapirali prodajalnice žganja ob 8. uri zvečer, gostilnice, v katerih točijo vino in pivo, ob 10. uri, restavracije z jedili o polnoči in kavarne ob 1. uri popoldne. Policijska oblast pa lahko nadaljše dobo po potrebi v posameznih slučajih. Žganjarije se zjutraj ne bodo smele odpirati pred solnčnim vzhodom.

Utopil bi se skoro včeraj v kopalšču »Excelsior« v Barkovljah neki Dunajčan, ki je sledil dvema prijateljema plavalecema, ne da bi znal plavati. Naenkrat ga je pokrila voda; prijatelj ga je hotel rešiti, a potapljač joč se ga je oklenil tako trdno, da je potegnil še prijatelja na dno. V tem pa so prihiteli drugi na pomoč ter so rešili oba.

Opekla se je o kuhanju 13-letna Karolina Nolja iz ulice Salice št. 15.

Z odra je padel 55-letni zidar Josip Moskon iz sv. Marije Magdalene zgornje ter se nevarno poškodoval. Zdravnik z rešilne

postaje mu je poželil prvo pomoč. Potem so ga spravili v stanovanje.

Aretirali so zidarja Ožbalda d'Angeli radi tatvine v hiši, kjer je delal.

Povožen. 34-letni voznik Vincenc Le-nussi iz ulice Crosada št. 7. je prišel v soboto pod lastni voz, ki ga je težko poškodoval. Moža so spravili v bolnišnico.

Solnčarica. 50-letni Ivan Bonfilio je prva žrtev solnčarice v Trstu. Mož se je zgrudil v soboto popoldne nezavesten. Spravili so ga v bolnišnico.

Vremenski vestnik. Včeraj: toplomer ob 7. uri zjutraj 29.5., ob 2. uri popoldne 33.2 C°. — Tlakomer ob 7. uri zjutraj 760.0 Danes toplomer ob 7. uri zjutraj 27.5 C°. — Danes plima ob 10.16 predp. in ob 11.24 pop.; oseka ob 4.53 predpoldne in ob 5.32 popoldne.

Vabilo na posvetovanje. Udje »Delavskega konsumnega društva« pri sv. Jakobu so vabljene na posvetovanje, katero se bo vršilo v sredo dne 1. avgusta ob 7. uri in pol zvečer v prostorih slovenske šole pri sv. Jakobu. — K obilni udeležbi vabi Ivan Umek.

Veselice, ki jo priredi pevsko društvo »Zvezda« pri sv. Ivanu, se udeležijo bratsko pevsko društvo »Slovan« s Padrič korporativno in z družbeno zastavo. Ker je čisti dobiček namenjen v nabavo društvene zastave, se preplačila hvaležno vsprejemajo. Na veliko udeležbo uljudno vabi

ODBOR.

Vesti iz ostale Primorske.

× Šolske razmere Iz Marezig nam poroča prijatelj: Tukajšnje šolske razmere so uprav obupne. Enemu učitelju je poverjena vzgoja 108 otrok, z nadaljevalnim oddelkom pa 142!! Kakšni zamorejo biti učni vspehi ob takih razmerah, si lahko mislite. Učitelj, ki zamore o takih razmerah delovati uspešno. je pač čudovorec. Zlasti treba pa še upoštevati, da za ves svoj trud dobiiva »idealno« plačo 35 celih srebrnjakov na mesec. To seveda le zaradi tega, da bi se ne udal morda razkošnemu življenju, kar bi bilo na kvar stvari. 2 gld. gre na koleke, 20 najmanj plačuje za hrano in stanovanje, torej mu jih ostaja po 13 na mesec za obleko, zdravila, za narodni davek itd. — Na drugi strani pa istrski deželni zbor meče z obema rokama denar v naročje kakim profesorjem-ravnateljem za zasluge, ki so jih pridobili za razširjanje kulture v sosednem kraljestvu, v deželi bodal — in revolverjev!

Vesti iz Kranjske.

* Gosp. profesor Fran Ilešič na učiteljski pripravnici v Ljubljani bi na vseučilišču v Gradeu sub auspiciis imperatoris promoviran doktorjem modroslovja. Odličnemu filologu, ki je zaslužil zadnji čas po svojem odločnem nastopu proti Levčevemu pravopisu, čestitamo iz dna srca na tej redki časti, katere so, kakor znano, deležni le gospodje, ki so bili v vseh letih gimnazija odličnjaki in so seveda tudi vse izpite na vseučilišču položili z odliko. Gosp. profesor Ilešič je znan tudi kakor izborni feljtonist in Tržačani smemo biti ponosni na to, da ga šteje »Slovenka« med svoje sodelavce.

Vesti iz Štajerske.

— Slomšekova slavnost na Ponikvi. Slovensko pevsko društvo s sedežem v Ptujč ujoja si vsem cenjenim gg. izvršujočim členom kakor častitim učiteljskim in pevskim društvom javiti, da bude na slavnostnem koncertu izvajalo sledeče pesmi: Hajdrih, »Jadransko morje« in dr. B. Ipavie, »Slovenska pesem« s tenor in bariton samospvom. Podpisano vodstvo prosi torej uljudno vse cenjene pevce in častita društva, da se vadijo tudi v teh skladbah, da društvo nastopi v impozantnem številu. Na svidenje torej na Ponikvi dne 5. avgusta. — S pevskim pozdravom Miran Lorber, t. č. tajnik, dr. Bela Stihček, t. č. predsednik.

— Biskup Strossmayer je vsprejel odposlanca pripravljalega odbora za Slomšekovo slavnost na Ponikvi gg. R. Marzidovška in Ivana Zabukovška. V pogovoru je plemeniti biskup s trpkimi besedami omenjal novoustanovljene nemške občine na Slatini, ki greni s svojim prusofilstvom Slovanu pri-ljubljeno bivanje. Biskup je dejal, da zahaja

že 30 let na Slatino, da pa je letos zadnjikrat ondi, ker se ne more dobro počuti med narodnimi odpadniki. V znak svoje ljubezni do Slovencev je biskup poljubil odposlanca.

Vesti iz Koroške.

Otvoritev češke kočje na Ravneh se je izvršila predvčeraj na jako slovesen način. Blagoslovil je kočjo č. g. župnik Aljaž. Vršili so se razni navdušeni govori ter se je sosebno povdarjalo češko-slovensko pobratimstvo, katero bodi slovenskemu narodu v neprecenljiv zaklad. Govorniki so povdarjali tudi velik pomen češke planinske kočje v tužnem Korotanu ter se je g. dr. V. Foerster v češkem jeziku najiskreneje zahvalil češki podružnici na tem dragocenem daru. Slavnosti se je udeležilo nad 200 oseb ter so bili mej drugimi navzoči: odbornik češke podružnice »Slov. planinskega društva« dr. Mareš, kakor zastopnik »zlate Prage« g. dr. Jeřabek, zastopnika Ljubljane župan Hribar in obč. svetnik Žužek, koroško duhovščino je zastopal pisatelj č. g. Meško; navzoč je bil tudi župan in slov. dežel. poslanec g. Muri in načelnik osrednjega odbora »Slov. planinskega društva« g. prof. Orožen, g. Roblek ter mnogo drugega odličnega občinstva, mej tem nad 80 čeških dam in gospodov in mej temi tudi znana pisateljica in velika prijateljica Slovencev g. Preissova. Udeleženci so navdušeno zapeli »Lepa naša domovina« in »Kje dom je moj« ter so bili od češke podružnice pogostočeni z izbornim plzenskim pivom. Ta slavnost je bila velepomembna za češko-slovensko vzajemnost, ko so Čehi zopet dejanski pokazali svojo gorko ljubav do slovenskega naroda. Da — naše mesto je na strani bratov Čehov!

Razne vesti.

Že zopet! Pišejo nam: Pred časom smo tožili na tem mestu, ker so nekateri slovenski listi prinesli vest, da je nesrečni Tausanovič eden navadnih — sleparjev. Prosil smo slovensko novinarstvo, naj ne objavlja stvari, ki delajo sramoto slovanstvu — ako niso te stvari popolnoma dokazane stvar! Glede Tausanoviča smo imeli popolnoma prav, ker sedaj je dokazano — da je nedolžen!!

Sedaj pa bo vse polno senzacionalnih novice o srbskem kralju Aleksandru. Se je že začelo! Prosimo opetovano naj vsaj naše slovensko novinstvo ne maže lastne skledel! Porečete: dolžnost novinarstva je, da beleži vse, kar se godi širom sveta. Temu ne oporekamo tudi mi, ali dolžnost poštenega novinarja je tudi ta, da po mogočnosti brani čast po nedolžnem napadenega. Kako vse drugače delajo Lah in Nemci! Oni vedno stikajo po senzacionalnih novostih mej nami Slovani — ali isto tako dosledno pa prikrivajo umazane dogodke v svojem taboru.

Pogreb Josipa Torbarja, nepozabnega predsednika Jugoslovanske akademije v Zagrebu je bil veličastna manifestacija narodnega žalovanja. Na tej manifestaciji so bili udeležili vsi sloji in vse stranke. Ob odprtem grobu, sta govorila prof. Brusina (v ime akademije) in profesor Pasarič (v imenu kluba neodvisne stranke. Pokojnik se sicer, sosebno pa zadnja leta, ni iztecal v političnem življenju, ali bil je po svojem prepričanju zvest pripadnik te stranke). Profesor Pasarič je zaključil svoj govor:

Mili pokojnik, ako se tudi razstajamo s Tvojimi mrtvimi ostanki, polagamo pred tem grobom obljubo, da boš trajno živel v našem spominu, v narodni hvalečnosti in narodnem priznanju. Tvoje ime ostane v zgodovini narodnega prepoveda zapisano s sijajnimi črkami, ki ne potemne nikdar. Ko bo tvoje telo počivalo v črni zemlji, se bo tvoja duša na nebesnih visinah vzradovala na zarji boljih in srečnejših dnij hrvatskega nam naroda in hrvatske nam domovine. Plemenita Tvoja duša naj moli tam pred prestolom Vsevišnjega za to razcepeljeno Hrvatsko, da se uresničijo njeni idejale, ki so bili tudi Tvoji. Mir in pokoj dragemu prahu Tvojemu, a slava svetlemu spominu Tvojemu!

Pripomneno bodi, da je biskup Strossmayer položil na krsto krsen venec s trobojnimi trakovi.

Notarji. Glasov nekega uradnega sestavka je delovalo začetkom leta 1900 v vseh devetih višjih deželno-sodnih območjih z 32 notarskimi

komorami 1114 notarjev. Notarski zbornici v Ljubljani je pripadalo 34 notarjev.

Loterijske številke, izžrebane dne 28. t. m.:

Trst	26,	87,	8,	71,	82.
Line	49,	43,	62,	55,	68.

Brzojavna poročila.

Umor kralja italijanskega.

MONZA 29. (K. B.) Ko se je kralj Humbert ob 10. uri zvečer vračal s pobočnikom z javne telovadbe, kjer se je udeležil razdelitve nagrad ter vstopil v voz, je Angel Bressi iz Prata na Toskanskem ustrelil nanj trikrat iz revolverja. Kralj, zadet v sree, je umrl čez nekoliko trenutkov. Morilec so aretirali.

RIM 29. (K. B.) Minister - predsednik Saracco je sklical ministerski svet. Saracco je nemudoma odpotoval v Monzo. Prince Neapeljski in soproga se nahajata na potovanju v orijent.

MONZA 30. (K. B.) Napad na kralja je bil izvršen ob 10. uri in 45 minut zvečer. Kralj je umrl ob 11. uri in pol po noči. Z veliko težavo so očuvali morilec pred ljudstvom, ki je bilo razjarjeno zlasti radi ciničnega načina, kako je izvršil atentat.

RIM 30. (K. B.) Minister - predsednik Saracco in podpredsednik senata sta se ob 7. uri podala v Monzo k sprejetju zapisnika o smrti kralja. Trup kraljevo prepeljejo v Rim. Prince Neapeljski se nahaja na povratku iz Pireja.

RIM 30 (K. B.) Narod je sila razburjen, v znamenje žalovanja so razobesili zastave, večina prodajalnic je zaprtih.

MONZA 30. (K. B.) Kralj Humberto je bil sprejel povabilo odbora za prireditve javne telovadbe ter prispel ob 1/2 10. uri semkaj. Narod ga je navdušeno pozdravljal. Ob 10. in pol so razdelili nagrade. Ko se je kralj vračal v odprtem vozu s prostora, kjer je bila telovadba, je neki neznanec hipno ustrelil nanj štirikrat iz revolverja. Napadalec so takoj aretirali ter ga s težavo rešil iz rok zbesnelega ljudstva. Trije metki so zadeli kralja, in sicer eden v sree. Ko je voz prispel v palačo, je kralj izdihnil dušo. Morilec je rekel, da se piše Garisano Brissi, da je tkalec svile, rojen 10. novembra 1869; izjavil je, da je anarhist, da je baš prišel iz Batersona v Ameriki, da nima tovarišev, ter da je izvršil zločin iz sovraštva do monarhičnih institucij. V Monzo da je prišel dne 27. julija letos.

RIM 30. (K. B.) Razven podrobnosti, katere smo že javili o umoru kralja, nimamo nadaljnih poročil. »Giorno« pravi, da se ustanovi kratko regentstvo, ako bi novi kralj (Dolje na četrti strani.)

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu.

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunalo.

Velika zaloga

solidnega pohištva in tapecarij

od

Viljema Dalla Torre v Trstu

Trg San Giovanni hšt. 5. (hiša Diana).

Absolutno konkurenčne cene.

Moje pohištvo donese srečo.

OBUVALA!

PEPI KRAŠEVEC

pri cerkvi Sv. Petra (Piazza Rosario pod ljudsko šolo)

priporoča svojo

bogato zalogo raznovrstnega obuvala za gospode, gospe in otroke.

Poštne naročbe se izvrše v tistem dnevu. Odpošiljatev je poštne prosta.

Prezema vsako delo na debelo in drobno ter izvršuje iste z največjo natančnostjo in točnostjo po konkurenčnih cenah.

Za mnogobrojne naročbe se priporoča

Josip Stantič

čevlj. mojster

